

Homilia a Montserrat del pare Bernabé Dalmau

Dg, 16/12/2018 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Diumenge III d'Advent (C)

Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat

16 de desembre de 2018 (So 3,14-18a / Fl 4,4-7 / Lc 3,10-18)

Estimats germans i germanes,

Els textos litúrgics d'aquest diumenge III d'Advent ens acorralen útilment a fi que acceptem l'alegria que ve de Déu. Acollir-la és un gran repte per a tots. Des del cant inicial, passant per la profecia de Sofonies, fins a la carta de sant Pau, no deixa de ressonar amb insistència en l'Església aquest "Alegreu-vos sempre en el Senyor".

Invitar-nos a l'alegria és fomentar en nosaltres l'esperança, tema que tradicionalment caracteritza aquest temps de preparació al Naixement del Senyor. Per això li hem demanat "d'arribar amb alegria a les festes de Nadal i de celebrar-les solemnement amb el goig de l'Esperit".

Però, és clar, l'esperança que prové de la fe no sempre coincideix amb les situacions humanes, sovint abocades a la desesperació. Això pot provocar que la duresa del dia a dia ens apagui la flama de la fe joiosa que ha de sostenir qualsevol esperança.

Ve a tomb la paraula del salm que el monjo canta el dia de la seva professió: "Que no em vegi confós en la meva esperança" (Sl 118,116). Deia recentment el papa **Francesc** en una entrevista: "L'esperança és com les brases sota la cendra, ajudem-nos amb la solidaritat bufant sobre les cendres; l'esperança, que no és un

simple optimisme, ens fa tirar endavant, tots hem de sostenir l'esperança, és la nostra, és una cosa de tots, per això dic sovint als joves que no es deixin robar l'esperança" ([Entrevista](#) a *Il Sole 24 Ore*, 7.09.18).

Ens hem d'ajudar els uns als altres a tirar endavant per no deixar que les contradiccions de la vida ens robin l'esperança. ¿En sortim cada dia airosos en matèria d'esperança? Sentim que fracassem? Joan Baptista donava receptes molt elementals per tal de tocar de peus a terra enmig dels contratemps. Receptes per fer de l'honradesa humana la plataforma per a mantenir l'esperança aquí i amb vista al Regne de Déu. Als qui ara anomenariem "inspectors d'hisenda" els deia: "No exigiu més del que està establert". Als qui tenien la funció de vetllar per l'ordre públic: "No forceu ningú amenaçant de maltractar-lo o de denunciar-lo". I a tothom: compartir el que cadascú té. En una paraula: posar en pràctica aquell resum de la carta a Titus que també és un dels nostres cants d'Advent: "Visquem amb justícia i pietat mentre estem en expectació de la benaurada esperança i de la vinguda del Senyor" (cf. 2,12-13). Aquesta benaurada esperança és la que sosté les nostres esperances humanes. Permet de regenerar contínuament les esperances més febles.

Per acabar, il·lustro aquesta darrera afirmació amb un exemple actual, a la llum de la compassió que, tal com constata la Regla benedictina, la naturalesa humana ens fa tenir envers els vells i els infants (cap. 37). Hi ha un avi -sí, un avi, com molts de vosaltres que tant estimeu els fills dels vostres fills-, que intenta transmetre als seus néts **Lluc** i Joana els valors humans i cristians que el seu pare no pot comunicar com voldria, perquè, a causa del compromís social i polític que l'Església demana als laics, passarà per segona vegada el Nadal a la presó. Doncs bé, l'avi afirma "Fracasso cada dia en l'esperança". És una forma de dir que no la perd sinó que la regenera diàriament en llevar-se (cf. **Artur Junqueras**, [Entrevista](#) a RAC-1, 2.11.18). Nosaltres potser no ho tenim tan difícil de regenerar l'esperança, qui sap si perquè vivim folgadamente abstrats del missatge d'aquest diumenge d'Advent.

Com a teràpia de conversió, doncs, fem nostres -tant els aquí presents com tots els qui ens seguiu de lluny- les paraules d'Isaïes que cantarem durant la comunió: "Digueu als cors inquietos: Animeu-vos, no temeu, heus aquí que el nostre Déu vindrà a salvar-nos" (cf. Is 35,4). Que així sigui.